

Arrest

nr. 104 638 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 16 juni 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 februari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing twee maal een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nummer X en nummer X van 9 juni 2011 verwierp de Raad de ingestelde beroepen.

1.4. Op 28 juni 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker, via de postdiensten, ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 juni 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [C. V. A.], Attaché, de persoon die verklaart zich [S. I.] te noemen, [...], en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- ☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 06.07.2011.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 20.10.2010 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 11.02.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV op 09.06.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 06.07.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.06.2011) geldig 7 dagen.

Betrokkene werd op 18.03.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

☐ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06/07/2011. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om de rechtsgeldigheid van de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te onderzoeken.

De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij administratief van zijn vrijheid is beroofd en hij dus op korte termijn kan gepatrieerd worden. Verweerder bevestigt dit, zodat het hoogdringend karakter van het beroep niet ter discussie staat.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele- en de materiële motiveringsplicht, van artikel 20 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het vertrouwensbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing bevat een foutieve motivering. Verzoeker verblijft niet illegaal op het grondgebied. Verzoeker is in het bezit van een bijlage 35 en heeft minstens legaal verblijf tot 18 juni 2013. Verzoeker verblijft aldus legaal op het grondgebied, en kan dan ook niet verwijderd en vastgehouden worden.

De bestreden beslissing wijzigt de rechtstoestand van verzoeker zonder enige feitelijke of juridische overweging met betrekking tot de bijlage 35. De bestreden beslissing motiveert niet waarom het legale verblijf van verzoeker beëindigd wordt.

Bijgevolg is de motivering door DVZ foutief, minstens niet afdoende en dient dit te leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing op basis van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Tweede onderdeel

Verzoeker is in het bezit van een bijlage 35 en het is hem geoorloofd ervan uit te gaan dat hij op het Belgische grondgebied mag verblijven. De bijlage 35 dewelke verzoeker legaal doet verblijven tot 18 juni 2013 maakt dat hij het bevel dd. 28.06.2011 mocht negeren. Verzoeker mocht erop vertrouwen dat hij niet zou worden opgepakt en vastgehouden met het oog op verwijdering. In die zin betreft de bestreden beslissing een machtsoverschrijding van verweerder en werd het vertrouwensbeginsel geschonden.”

Verzoeker betoogt in wezen dat het loutere feit dat hij houder was van een bijlage 35 waarin de vermelding *“de geldigheidsduur van onderhavig document is verlengd tot 18/06/2013”* is opgenomen toelaat te besluiten dat hij op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam legaal in het Rijk verbleef.

Een bijlage 35 kan door het gemeentebestuur overhandigd worden in de in artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene gevallen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af

overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dat document wordt van maand tot maand verlengd totdat op het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist.”

Het is in voorliggende zaak niet betwist dat verzoeker zijn beroepsprocedures bij de Raad tegen de beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd bij arresten van 9 juni 2011 werden verworpen en dat ten aanzien van verzoeker geen beslissing zoals bedoeld in 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd genomen. Het gegeven dat verzoeker op 3 juni 2013 nog in het bezit was van een bijlage 35 waarin uitdrukkelijk is vermeld dat verzoeker slechts tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd *“in afwachting dat [over] zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken is beschikt”* laat dan ook niet toe te concluderen dat hij op dat ogenblik nog over een legale verblijfsstatus beschikte.

Er blijkt bijgevolg prima facie niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt niet.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De motivering van de bestreden beslissing is ook pertinent en draagkrachtig, zodat niet blijkt dat niet is voldaan aan de vereisten die worden gesteld door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Nu het gegeven dat verzoeker nog in het bezit was van een bijlage 35 in voorliggende zaak niet betekent dat verzoeker nog over enig verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, diende verweerder uiteraard niet te motiveren *“waarom het legale verblijf van verzoeker beëindigd wordt”*.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij dacht dat hij het hem eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2011 mocht negeren enkel en alleen omdat een gemeenteambtenaar – die, ingevolge een onvolledige vermelding in het Rijksregister geen kennis had van het feit dat verzoekers procedures voor de Raad reeds waren beëindigd – op de aan hem afgegeven bijlage 35 de vermelding aanbracht dat de geldigheidsduur van dit document werd verlengd tot 18 juni 2003. Verzoeker zelf wist immers dat zijn procedures voor de Raad waren beëindigd. Los van het feit dat de arresten van de Raad hem werden betekend, staat dit namelijk ook vermeld op het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2011. Op de bijlage 35 staat, zoals reeds gesteld, bovendien duidelijk aangegeven dat verzoeker slechts in het Rijk vermag te verblijven *“in afwachting dat over zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken is beschikt”*, zodat hij geen twijfels kon hebben inzake zijn precieze verblijfstoestand.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat voorts niet toe te begrijpen waarom hij het artikel 20 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden acht. Voormeld artikel voorziet immers in welke gevallen een attest van immatriculatie kan worden afgegeven en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich in een van de in dit artikel omschreven situaties bevindt.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK